

2. F. F. 2. E. J. D. T. O. M.

De

MAJESTATE

DISSERTATIO,

Quam

DIVINA FAVENTE CLEMENTIA,

Ex Suffragio Ampliff. FAC. PHILOSOPHⁱ

In Regiâ Universitate Aboënsi,

DIRECTORE

Celeberrimo VIRO

M. DANIELE ACHRELIO,

Eloquentiæ Professore Regio & Ordinario, nec non Rectore hoc anno

MAGNIFICO,

*Liberæ exercitiæ Publici, speciminis loco,
examinandam modeste propeno*

JOHANNES THURONIUS,

FINLANDUS.

Ad diem 14. Decembris Anni M. DC. LXXXVII.

In Auditorio Superiori.

A B O Æ,

Exc. apud JOH. L. WALLIUM, A. T.

MAIESTATE

DIRECTOR

Director

MAIESTATE

Director

Director

Director

Director

Director

Director

Director

Director

Director

Director

Director

Director

Ornatissime

Dn. RESPONDENS

Quæsitum est à prudentibus; Quænam ingenia ad promovendam gloriam Dei, honorem regnorum & salutem gentium sunt maxime accommodata? Et responsum rulerunt dudum a rerum peritis, *ILLUSTRIA*; ea scilicet quæ nec stultitia scatent, nec invidia ardent, nec avaritia pluuunt, nec pravi loquiis publicam pacem, honestatem naturalem & utile publicum, tum collegiorum fidem turbant lacerantq; Unde optamus *auspicia regalia*, sinceram *pietatem* & *justitiam* tam scelestis capita extra limites regnorum, & doctorum universitates eijcere & relegare, ut intelligant quæ reverentia DEO, quæ Devotio Regibus, quis honor Concivibus merito justeq; est tribuendus. Vel hæc materia de *Majestate regum Principumq;* quot habet olores. quot hostes & occultos & apertos? Legantur doctorum placita & res erit aperta. Proinde mi Thuronî Tuos conatus laudo quod in ista ætatula ausus sis de maximo & profundissimo argumento, cui par non habet rerum civilium orbis, tam erudite & caste disputate, sic perge, quod vovet ille qui sincere manet nominis Thuroniorum,

Fidelis æstimator

DAN. ACHRELIUS.

Ad Pereximiam Dominum Auctorem
Discursum suum de MAJESTATE De-
fensurum.

Ardua magnarum nitet hoc in gloria rerum
Discursu, primum quò bene surgat opus
Explicat hoc pulchre, quid summum munus
Olympi

Magnis quæ fuerint dona propinqua Diis.
Immortale deis, mortalibus addita regnis.

Majestas, Faciem Numinis alta tenet.
Hæc cælos, hæc ima regit nos subjicit uni
Illos at a multis, ut timeatur homo
Differis hæc Cognate, tuos Deus adjuvet au-
sus

Magnus eris aliis & tibi magnus eris.
Te Majestatis defendit gratia summe
Regia Majestas, jure tuetur, amat.

raptim

ABRAHAM JUSLENIS

AD JUVENEM

*Erecta indole conspicuum & virtute ac literis
eximium,*

DN. JOHANNEM THURONIUM
Amicum singularem, docte & politice
de Majestate disputantem,

Dicite Thuronio claræ virtutis a-
lumno (des,
Conspicua encomiis carmina Pieri-
A teneris quoniã sectatus castra sophiæ
Musa tuum nitido cinget honore
caput,

Ingeni specimẽ generosi dogmate docto
Prodis dum docte differis ipse fatis
Quid sit *Majestas* tacito venerabilis ore,
Purpureo regis conspicienda finu
Vah quantum prodest insomnes ducere
noctes

Et tenerũ studiis condecorare caput,
Hinc Ti jam merito gratulor quod si-
dere fausto

Aonidum sedem, pulpita docta petis.

*Officii & sinceri affectus declarandi
gratia festinus adposuit*

JOHAN. FLACHSENIUS
Junior.

Ad Dissertationis hujus eximiæ Perexi-
mum Auctorem, amica gra-
latio.

Ingenium solers, quo polles, Docte THURONI
Auricæ nostræ portio clara scholæ,
Vilia non curat, nec chartis mandat inepta,
Dum studiis quæ sunt ardua, semper amat;
Et profert grandes magno conamine fetus;
Quos inter, quam nunc edidit, euge, bonis
Perplacet & Doctis, hæc Dissertatio præsens,
Quæ quid Majestas, monstrat abunde satis
Gratulor ergo Tibi letus cui tam vigor ingens
Contigit, ingenii, tantus amorq; boni;
Et precor, ut pergas, toti inclarescere scriptis
Egregiis orbi! præmia larga parat
Interea, tu crede mihi, Tibi, Rex, Dominusq;
Celi cunctipotens, omnis origo boni.
Cum nequeam raptim, plures componere re
versus,
His claudio; ipse Vale, flos Juvenumque
decus!

Hæc pauca ut æqui bonicq; consulas
optat tuus integræ fidei.
ERICUS TAMELINUS

*In Pereximium Dominum Responder. in amicum
& fide & constantia mihi incomparabi-
lem, carmen*

SIVE EPÆNETICON, SIVE EROTICON

Euterpe & pulcher Apollo
Nec non Poiymnia dulcis
Cum Pindi docta Phalange
Parnassi ascendite culmen
Monstrat quid casta Minerva,
Vobis iam attendite quæso
Rarum est. Rheniq; colossum
Polycleteosq; labores
Gnidiae celeberrimæ honorem
Mirandaq; multa parata
Quæ Tellus italia monstrat
Superat splendore corusco;
En! non opus impiger Hermes
Quascunq; accesserit oras
Subeat quæ climata mundi
Lustret seu Teutonis orbem
Seu celtica rura peragret
Extrema ad littora Thales
Offendet clarius ullum
Phæbus quam & diva Minerva
Heliconiadum inter alumnos
Sataguntque ostendere cunctis.
Pallas quæ foeta vocata est
Peperit, mirabile dictu
Foetum, qui nobilis audit,

Foetus

Fætus sed pondere foetus
Gravis est pariet quoq; partum,
Hic est THURONIUS ille
Nuper de Pallade natus
Parit is nunc dogmata docta
Ut disquisitio præsens
De MAJESTATE suprema
Regni, Regumque potentum,
Nobis commonstrat abunde,
Igitur nunc docta juvenus,
Concentum voce sonanti
Mecum non edere cesses
Huic nato Palladis almæ,
Concordes Psallite musæ
Cantate & carmina multa
Sit vobis vena Maronis
Perdivite perlita succo.
Vestros vos fingite ludos
Zephyrisque afflate serenis.
Deductum dicito Clio
Carmen, resonante Thalia!
Sinuosi Numen olympi
Tenui quoque carmine posco
Tibi det nunc prospera fata
THURONI tempore quovis!

*Ἡαc πρὸς Φωίῃσιν Ὀρχηστρικῇ in-
tino suo gratulabatur,*

LAURENTIUS TAMMELINUS.

CANDIDO LECTORI salutem
& officia!

*Illum sane non immerito,
cuncti Illustres excellenti-
um ingeniorum salutant
vigorem, qui semper in
delectu, scrutinio ac e-
volutione grandium sudat argumeto-
rum, id etenim est verum societatis humane
gaudium, certus animarum pastus, sincera
honorum laus, ingeniorum deliciae & deniq;
pulcerrimum Academiarum decus atq; orna-
mentum; È contrario vero alieno arare vitu-
lo aliorumq; labores speciosè exscribere, nec de-
dere generosum aliquod pectus, nec augere
honorem disciplinarum Academiarumq;, mul-
to minus ornare hoc nostrum tam delicatum
seculum, sincere ac ingeniose judicant. Qua-
re in variarum inventionum dignitate, in tot
rerum tractandarum pondere ac gloria sibi ex-
nimo plaudunt atq; gratulantur generose il-
le mentes, iniquaq; Invidorum judicia ac e-
nulorum qui id quod cordatiores limis adspi-
iunt oculis debitaq; humanitate candide ex-
ipiunt, sceleratissimo quo dam supercilio de-
A spicere*

spicere summoque exponere ludibrio non dubitant, superba incantamenta non solum non extimescunt, verum etiam maxima animique illarum propria est alacritate contemnunt spernuntque. Ad harum itaq; normam & exemplum me componens principale illud naturæ munus, augustum nempe Regale aulpicium, mihi jam jam paucis delineandum suscipere ausus sum; Et licet ingenuè fatear, hocce tam grave argumentum simplici hac consideratione obfascari potius quam illustrari, tamen quia adeo immensum mare tranandum, cujus frementes gurgites tumentesq; fluctus etiam natandi peritissimos sæpiissime penitus absorpserunt, campumque amplissimum peragrandum ingressus sum, omnes cordatos meam hac in re simplicitatem candidè defensum ituros certo confido, quippe in grandis alicujus Materie evolutione ut ut non reperiantur aliquod dispositionis acumen, tractationis sublimitas ceteraque quæ altam saperent sapientiam, proluxa omnino voluntas & navata opera merito agnosci debent. Vale igitur Lector Candide & ut hoc ingenij mei Munusculum favori sinceritatiq; tuæ dedicem, admitte.

I. N. J.

MOMENTUM I.

Discursus preliminaris paucis evolvet.

Inter cæteras supremi numinis sacratissimas ordinationes admirandaq; manuum ejus opera, in quorum assidua contemplatione mortales etiam ii, quibus provida rerum parens natura, immensam discendi alacritatem implantavit & quorum ingenia solidissima sunt subacta doctrinâ, non solum prorsus labefactantur, verum stupentibus omnino similes hærent, maximum facile citra omnem controversiam sibi vendicabit locum, fulgentissimum illud decus & præcipuum divinæ indulgentiæ munus, *Majestas*, quæ ab imperiorum auspice DEO immortali derivatur, solisque hu-

manarum rerum *Dominis* ab eo
communicatur; Itaq; exigente ne-
cessitate ut exigui mei ingenii clau-
stra hac vice reserarem, simul eti-
am invitante cum augustissimi hu-
jus argumenti sublimitate, tum e-
jusdem dignitate ac eminentia,
illam pro ingenii modulo delinc-
andam mihi suscipere ausus sum.
Et licet non ignoraverim hujus-
modi illustri materiæ splendore in-
dignum esse umbraticas vocum ac
verborum captiunculas sectari, ta-
men ne tam superciliosus videar,
ut maximè laudabilem qui apud
singulos Philosophorum jam pri-
dem invaluit quiq; omnium com-
modissimus à plerisq; merito cense-
tur morem, cōtemnam, generali-
ora quædā, adeo tenui quod â mea
simplicitate alienum non est, cala-
mo

mo modeste exequar, de inani ver-
borum copia vanoq; rationum cu-
mulo, quæ Majestatis *existentiam* e-
vincerent, non adeo sollicitus, cum
neminem tam stolidæ mentis esse
ut de illa, quin detur, ne dubitare
quidem audear, svadeat natura, e-
doceat doctissima rerum magistra
experientia. Ipsam ergo sine qua
non apte considerari multo minus
rectè intelligi potest aliquares, nūc
aggrediar definitionem, ubi omni-
um primo ut vocant *Etymologiam*
seu ipsam vocis originem indagan-
dam esse, poscunt justæ methodi
leges, urgent veneranda atq; augu-
sta veterum monita, quibus etiam-
num fretus *Majestatem* à magnitu-
dine, vel satius secundum Becma-
num in Cellar; p. 174 à voce Majus,
veluti à tempus tempestatem, de-

ductam deprehendo, eo quod am-
 plitudinem, decus ac dignitatem
 status eminentioris aut sanctioris
 ut plurimum denotet; Exploratâ
 jam vocis origine se considerandâ
 præbet ejus varia acceptio, quâ in
 re omnium ætatum scriptores à se
 invicem adeo discrepasse experior.
 Pleriq; enim vocem illâ sæpius pro
 dignitate, amplitudine, auctorita-
 te, eminentia, reverentia & magni-
 tudine usurpant, unde majestas cō-
 sulum, majestas matronalis, maje-
 stas viri apud Livium; majestas tri-
 bunitia, majestas oris vultusq; & si-
 miles locutiones ortæ. Verū has ac-
 ceptiones omnes non imēritò reji-
 ciunt Recentiores, dum hoc voca-
 bulo summam designant potesta-
 tem, quæ græcis scriptoribus τὸ κύ-
 ριον τῆς πόλεως ἢ πρώτη ἀρχή, τὸ ἀντεξέσταιν, ἢ
 τῶν ὅλων ἐξουσία, τὸ ἀποκρίθαιον. αὐτοκρα-
 τεία,

τοῦ ἐκ τῶ πολίτευμα &c. Romanis vero rerū
summa, rerum imperium, summum imperium,
arbitrium rerum omnium, vis imperii, sum-
mum rerum iudicium appellatur. Sed
ne in horum levium ulteriori dis-
cussione amplius hæream, ipsam
descriptionem maiestatis asserre est
animus: mihi statuenti, unà cum
Grot. in l. de J. B. & P. 3. n. 7. cam esse
summam civilem potestatem, cujus actus al-
terius juri non subsunt, ita ut alterius volun-
tatis humane, arbitrio irriti reddi possint,
generis quidem loco ponendo,
potestatem, ad quam neces-
sario requiritur ut sit summa quili-
bet facile intelligit: vocaturque
summa non solum ideo quod
non agnoscat aliam aliquam vel
sibi æqualem, nedum superio-
rem potestatem nisi Divinam, ve-
rum etiam quia conditor ille uni-
versi qui eam constituit nulli ho-

minum sed sibi soli secundam &
proximam fecit, quod Regius ille
Psalmes demonstrare videtur Ps. 51.
v. 6. in hæc verba erumpens *Tibi
soli peccavi*. Unde etiam in sacris
pandectis Dei in hisce terris vica-
ria quæ ejus vices in certo cæture-
fert legisq; munus, omnem har-
moniam concinnantis vivo quo-
dam præsentissimoq; exemplo o-
bit, sæpius appellatur, nec ullo hu-
mano arbitrio aut vi cogitur, ne-
que judicatur vel læditur nisi per
arma & scelus. Ut loquitur Claris-
simus Bæclerus Inst. Polit. l. 2. c. 1.
Proinde summa dici meretur quia
notum est in ordine divinitus præ-
cepto, summo aliquo opus esse, à
quo in cætu jubentium parentium-
que cætera omnia pendeant & ad
quod iterum referantur. Jam vero
ad

ad cætera favente divinâ gratiâ
transgredi jubet brevitatis atque
instituti ratio, ad veritatem enim
tuendam scribo non ad pompam.

MOMENTUM II.

*Originem Majestatis à Deo esse demon-
strabit.*

Oiginem Majestatis nemo sanæ
mentis aliunde quam à Deo im-
mortali, quamvis hominum, qui in-
strumenti tantum vices implent,
accedat opera, reperendam esse
adseret: religio namque summa est
recedere ab auctoritate sacri ora-
culi, quod potestatis hujus sumæ
auctorem plurimis in locis depræ-
dicat cæleste numē, Prov. c. 8. v. 15. 16.
extat: *Per me Reges regnant & legum condi-
tores justa decernunt, per me Principes im-
perant, & potentes decernunt justitiam.* Dan.
c. 2. v. 21. *Deus transfert regna atq; constituit,*
quod etiam Divinus ille vates ne
quid

quid dubii intersit, adeo confirmat,
dum jura quoq; Majestatis à Deo
pendere illustri sermone evincit
vers. 31. *Tu Rex Regum es : & Deus cæ-
li, regnum & fortitudinem & imperium &
gloriam dedit tibi.* Cætera Scripturæ
dicta quæ Majestatem à Deo de-
ducendam satis evincerent, huc
producere è re non esse arbitror.
Unus tantum propter singularem
suam excellentiâ Novi Testamen-
ti locus hic collocari meretur, nim.
Epist. ad Rom. Cap. 13. ubi mox
in frontispicio extat, *Non est pote-
stas nisi à Deo* quod etiam caput,
Christianorum Politicam una cum Phi-
lippo Melanchtone nominare non
dubitaverim, quippe ibi S. S. per
Apostolum, imperantium potesta-
tem atq; Majestatem à Deo esse
verissimè affirmat Deiq; vicariam
in hisce terris ac ministram appel-
lat, de-

lat, deinde jura illius nempe vitæ
& necis, tributorum, vectigalium
reliquorumq; apertissimè recenser
nec non timore, obsequio ac ve-
neratione omnibus prosequen-
dam commendat. Nec ignora-
runt hoc olim Ethnici, quamvis
densissimis tenebris obducti, quod
inter cæteros imprimis probat Ta-
citus, dicendo *Deos dare summum rerum
judicium Principibus.* Idcirco si quis
Reges à Deo arctissimà quadam
catena dependere dixerit non er-
rat: quia in Regibus, qui se tan-
quam præsentissimà quadam Ma-
jestatis imagine referant, se sum-
mopere colendum perhibet, ad te-
norem præcepti quarti, nec non
ea quæ totius hujus mundi guber-
nationem concernunt, per eos ve-
luti destinata sibi organa poten-
ter exequitur eorumque actiones

non

non vero ἀταξίαν diligenter fovet
ac moderatur, quod patet ex isto
Symbolo. *Dat Salutem Regibus, Magnificat
Salutē regnantium, docet Manus eorum ad præ-
lium, & digitos ipsorum ad bellum.* Et Prov.
c.21:v.1. *Cor Regis in Manu Domini est & sicut
divisiones aquarum quocunq; voluerit incli-
nabit illud.* Et quamvis suum ho-
norem Regum honori conspira-
re vult Deus, tamen eos sibi &
nulli alii secundos proq; suo be-
neplacito mutabiles facit, ut eo-
rum sit gubernator & Dominus ab-
solutissimus; Unde etiam facile
constat si res aut culpæ me-
ritum ita ferret, quod Deus im-
probos Reges populo in vindi-
ctam malorum præponi permit-
teret, debitum ei omnino hono-
rem & obsequium adhibendum &
Dei voluntari non repugnantia
præ-

præcipienti obtemperandum esse,
absolute enim summus & nemini
præterquam sibi administrati re-
gni rationē reddituros constituit,
quod firmat Ecclesiastes C. 8, v. 2.
& seqv. *Ego os Regis observo & præcepta
juramenti Dei. Ne festines recedere à facie e-
jus neq; permanes in opere malo, quia omne
quod voluerit, faciet, & sermo ejus potestate
plenus est: nec dicere ei, quisquam potest,
quare ita facis.* Proinde argumenti
loco erit & hoc, quod Reges non
paucis in locis Sacrae Scripturae
uncti Domini appellantur, & un-
ctio illa in singulare superemi-
nentis potentiae τεκμήριον à Deo
superinducta est disertissimum di-
vinæ auctoritatis Symbolum atq;
Sacramentum; exemploque erit
Saul, quem de humili sorte ad Re-
gale fastigium evectum David ad-
eo venerabatur, ut desertum de-
stitu-

stitutumque à militibus suis, folio,
cui se divinitus imponendū nove-
rat, non solum deturbare ac læde-
re non ausus fuit, verum etiam toto
animo detestabatur, ut in unctum
Domini manus violentas intende-
ret. In contrarium vero niten-
tibus hoc in argumentum cessit,
quod Divo Petro Epist. 1. C. 2. v. 13.
Potestas vocatur *ordinatio humana*,
sed quam remisso arcus nervo
hæcce vibrent tela, cuivis facile
constare reor, quippe vocat Apo-
stolus illam humanam ordinatio-
nem non quod ab hominibus exco-
gitata, verum quod inter homines
ab ipso Deo constituta sit, prout
etiam vox illa ἀδρανία ab inter-
pretibus quibusdam est expo-
sita, quod significet potesta-
tem humanæ naturæ convenien-
tem

tem, quam Paulus ad Romanos
C. 13. v. 2, vocat *ordinationem divinam*,
quæ Summam meretur obedi-
tiam ac venerationem, quam ani-
mo in re legitima qui excusserit,
Deum ipsum excusserit, nam cum
qui potestati resistit, divinæ ordi-
nationi resistere, ait per Aposto-
lum *Æterna Sapientia*.

MOMENTUM III.

*Summam potestatem, supra populum esse
inter quem nulla mixtura sed ordo
datur, aliquo modo explicabit.*

Potestatem eorum qui in Regali
fastigio constituti sunt, supra o-
mnem populum esse statuo: ve-
rum ne hujus rei veritatis licet
exploratissimæ, iniqui censores lu-
gillent, facilius hoc dici quam c-
vinci, rationes quasdam pro te-
nuitate ingenii ad hanc tuendam
ad-

adferre placet, inter quas nequaquam minimum est hoc, quod jam multis probatum; Reges scilicet Deo esse, qui eos sibi proximos atque Majestatem eorum tanquam vivam ac spirantem sui imaginem heic in terris vult haberi, quapropter etiam eos in Sacro Codice plurimis in locis DEos nec non Excelsi filios vocari deprehendimus, quæ satis superque probant DEum voluisse Reges omnino esse supra populum. Deinde Majestatem supra populum esse firmissimè evincunt varia Sacræ Scripturæ loca utpote Prov. c. 16. v. 14. & 15. *Indignatio Regis nuntius mortis: & vir sapiens placabit eam, in hilaritate vultus Regis vita: & clementia ejus quasi imber Serotinus* Prov. 19: 12. *Sicut fremitus Leonis, ita Regis ira.* C. 20. v. 2. *Sicut rugitus leonis, ita Regis terror: qui*
probo-

provocat eum peccat in animam suam. i. Pet.
2. v. 13. & 14. Subjēti estote omni humanae
creaturae Propter DEum; sive Regi, quasi
prae excellenti; sive Ducibus, tanquam ab eo mis-
sis ad vindictam malefactorum, laudem ve-
ro bonorum. Exemplum nobis pro-
inde subministrat primi Israēlita-
rum Regis creatio qui à DEo ipso
ad talem potestatem quæ populū
sibi subiectum atq; obnoxium ha-
beret eoq; superior semper existe-
ret constitutus est quod fateri ne-
cessum habemus à verbis Dei ad
Samuelem factis, *Uniges eum Ducem su-*
per populum meum, quæ verba mox
explicat ipse Deus his, *ecce vir quem*
dixeram tibi iste dominabitur populo meo.
Confirmat idem Populi Israēli-
tici exemplum qui Regem flagi-
tarat ut se judicaret, quod idem
ac cum imperio præesset neminē
inficias ire arbitror. Verum ut
B ab ex-

ab exemplis ad rem ipsam trans-
grediar, non possum mihi non per-
suasum habere, hoc vocabulum su-
per neq; in sacro Codice neq; ali-
bi aliter posse accipi aut explica-
ri, quam ut se efferat atq; attollat
ipsa sui vi efficaciq; super ea o-
mnia quæ inferioris sunt gradus,
in sacris namq; literis hæc reperi-
untur pari passu ambulare, Domi-
nari alicui & esse super aliquem,
quod exactissimè testatur exem-
plum Gideonis quem Populus J-
fraëliticus cum olim sibi imperare
vellet his verbis alloquutus est: *Do-*
minare nostri quod statim ille re-
gessit, *Non dominabor vestri sed dominabitur*
vobis Dominus. In Novo quoq; Te-
stamento Salvator noster eadem
notatione non indigit aliud, ni-
si quod inferius obnoxium & sub-
jectum

jectum est, quomodo Discipulos
suos alloquebatur omnem ambi-
tionem ex animis eorum eradica-
rurus. *Reges inquit gentium dominan-
tur illis, vos autem non sic.* Nec minus
id potest probari ex mandato, *ju-
gum meum super vos tollite*, quo osten-
dit Salvator jugo esse services sub-
mittendas, incurvandas deprimē-
dasq;. Quæ ad hujus rei adsertio-
nem ex sacris literis mihi satis suf-
ficere videntur, inq; sensum com-
munem eum peccasse dixerim, qui
illud vocabulum, *super*, aliter ac-
cipere conatur, tota namq; vocis
illius vis atq; efficacia nil aliud ex-
primit quam non esse inter prin-
cipem populumq; mutuum juben-
di & parendi ordinem, verum o-
mne jus atq; imperium penes u-
num Regem esse, populum vero

in omnibus debere obsequi. Cæ-
terum, majestas est superior & o-
mnibus alius major status, non po-
test cogi ad agnoscendum supra
se populi imperium, si enim po-
pulus est supra Regem & ipse quoq;
Rex erit supra populum, duo da-
buntur summa, quod absurdo ab-
surdius, nam eo modo neutrum erit
summum quod in ac per se & ab-
solute summum dici mereatur.
Fingatur talis status ubi utrisq;, &
Regi & populo Summa compe-
teret potestas, mox patebit plura
inde oriri incommoda quam ver-
ba, nusquam eo in statu reperi-
retur aliqua concordia verum in-
vidia quæ omnium vitiorum ori-
go est innumeræq; dissensiones;
Duobus quippe solibus orbis regi
nequit, & nemo sibi imperandi
genus

genus firmum, stabile & diuturnū
ne imaginari quidem potest, quod
divini simulacrum non gerat atq;
cælici ordinis harmoniam, ei ve-
luti correspondendo, repræsentet,
omne vero regnum divisum ad-
versu seipsum desolari docent
nos verba Salvatoris. Consideran-
dam porro se præbet politicæ ne-
cessitatis ratio, cum in administran-
do imperio plura requiruntur in-
strumenta nimirum Magistratus
inferiores, ministri, officiales, qui
quidem potestatem ac jurisdic-
tionem in sibi subdita exercent, ve-
rum demandatam delegatamq;
ac ut rem verbo complectar, non
possunt se ipsos creare neq; offi-
cij formam sibi præscribere sed a
nuru supremæ Potestatis, unde de-
pendent, quo iterum sunt redu-

cendi atq; referendi: manet ergo
certo certius ut etiam loquitur *The-*
od. Grasvinkelius in disert. de ju-
re Majestatis, Cap. 7. quod Po-
pulus agat sub imperio Magistra-
tuum, Magistratus sub imperio Re-
gum, Reges sub imperio nullius
nisi Dei, qui eos super populum
constituit & quæ à se ad univer-
si constitutionem concepta atq;
decreta sunt, per eos tanquam di-
lecta ac destinata organa, poten-
ter explicat & exequitur, nec nul-
lam esse in populo nec penes eum,
potestatem quæ Regi non sit sub-
jecta, imo ne nomen quidem po-
testatis, quæ super Regem aliquod
imperium affectet, quod ex scri-
ptura S, exemplis Regum Israëli-
ticarum iam satis est declaratum.
Sed ne veluti fasciis involutus unj-
us hu-

us hujus gentis ambitu inclusus
videar, aliorum loco erit Profetæ
Esaia caput 45. ubi hæc habentur
verba: *Sic ait Dominus uncto suo Cy-*
ro, qui non dum in rerum natu-
ra erat, nec erat futurus antequâ
peractis duobus seculis, sic enim
testatur Josephus Antiquitat. Jud.
lib. 2. Deinde divini beneplaciti
circa potestatem hanc summam,
nuncquam aliud illustrius potest
dari exemplum, quam in Nebu-
cadnezare, quem quilibet sanæ
mentis non solum immanem sed
etiam plusquam belluina feritate
Tyrannū meritò nominet, tamen
Deus se illum supra omnem po-
pulum constituisse inq; illius po-
restatem omnes regiones omnes
gentes & bestias quoq; agri se tra-
didisse sæpius ait: quare omnino

statuendum Deum dare non tantum Regibus Christianis & pijs, sed Ethnicis quoq; & impijs summam absolutissimamq; potestatem, qua nihil in hisce terris majus, nil sanctius nihilq; augustius unquam haberi debet.

MOMENTUM IV.

Essentialia Majestatis paucis absolvet

MAjestas est repræsentatio quædam potestatis & splendor supræmæ jurisdictionis, vis quædam quæ auctoritatem & obedientiam sibi concliat. Custodia & Salus est Principatus. Quanto magis hominum fugit frequentiam, tanto magis in veneratione est. Contemptu & odio in discrimen venit. Nec æqualitatem fert nec divisionem, quia in admiratione & unitate est posita, loquitur e-

tur egregiè summus Politicus Didacus Sacedra in Idea Principis ChristianoPolitici, Symbolo 61. quæ verba Majestatis requisita clarissimè demonstrant, & si quis ea illustrare contendat verius obli-
ret. Sufficit ergo ad Majestatem quod etiam prius innuebam ut sit absolute summa nulliusq; arbitrio subiecta unde facile constat omnè vim externam ab illius statu ac conditione remotissimam esse, est quippe aliquid perfectum in quo reapse concurrunt omnia quæ essentialia requisita sunt ejus perfectioni constituendæ, quodq; in se constat atq; subsistit, se ipsum absolvit & determinat, se ipsum implet totumq; est sui. Quanta proinde sit Majestatis dignitas, satis evinet tum ex iis quæ naturæ e-

jus repugnant, utpote, alterius ope
& auxilio ad vim suam exerendam
egere, ab altero sustineri regiꝑ; al-
terius juri aut vi obnoxium esse,
se ferrealicui fiduciarium, precario
aliquid tenere atque usurpare, cum
ex iis quæ ei competunt eidemq;
tanquam propria sunt, quemad-
modum reginem in omnia & o-
mnes pro jure suo, ejusq; exerci-
tium & ejusmodi alia. Denique
in se collecta stat Majestas, ma-
jor est omni lege, nullis finibus
circumscripta, nullo temporis spa-
rio actata; Quare apud Roma-
nos olim Dictatoribus & talibus
Proregibus Vicarijsq; qui nunc
in quibusdam imperiis vigent, Ma-
jestatis dignitas nequaquam com-
petere potest, cum non habeant
utut valde specioso sui juris titulo
præful-

præfulgeant, potestatem summā
eamq; perpetuam verum tempo-
rariam, fiduciariam, vicariam atq;
precariam, unde veræ Majestatis
abhorret natura. Concludo itaq;
hoc momentum Tertulliani di-
cto, Reges in solius Dei sunt po-
testate, à quo sunt secundi, post
quem primi, ante omnes & super
omnes.

MOMENTUM V.

Majestatem supra leges quoq; esse evincet.

Nullus unquam hominum hodie
reperitur in cujus ore non au-
diatur *Principem lebibus Solutum esse,*
neque ii tantum qui non nihil su-
pra vulgus sapere videntur, verum
ipsū vulgus id quoq; sæpissimè si-
cerè dicit. Sed si res paulo accuratius
inspiciatur vix & ne vix quidē repe-
riat

riat' multos. *Millibus ē cunctos ho-*
minum consultus Apollo, qui in illius
rei veritate explorandâ rectam in-
stet viam, quippe solutus propriè is
non potest dici, qui nunquam
adstrictus fuit; Ut enim privatio
præsupponit habitum, ita solutio
aliquem nexum. Verum magis
in perplexo est num is qui ad Re-
gale fastigium evectus est, &
post Deum absolute summam po-
testatem exercet, in tantum su-
pra leges sit, ut illas excedens aut
violans à nullo præterquam solo
Deo puniri possit? Audent hoc
negativè asserere plurimi quorum
commenta non adeo magni me-
facientem sicco præterire pede ju-
bet instituti ratio, contrarium ve-
rò sequentia videntur evincere ar-
gumenta, utpote si majestas est
sum.-

summa impêrandi potestas nec
superiorem ne dum parem agnos-
cens, necessario omnino sequi-
tur illam ab omni alieno imperio
impulsive solutam esse. Deinde
quia ab unico Principe omnes re-
liquæ potestates derivantur, con-
firmantur ac Sustainantur, nec
in Republ. vel extra eam quispi-
am erit qui Principi civiliter
imperare possit; Denique si Rex
esset obstrictus legum vi coacti-
væ, obligaretur imperio vel sui i-
psius vel exteri alicujus Principis
vel subditorum, quod plane ab-
surdum esse cuivis facile constat.

Cæterum pro determinandâ
hujus rei veritate è re maximè ef-
se arbitror inquirere, de quibus
legibus hoc procedat; de legibus
divinis quin obligent nemo ambi-
git,

git, cum Deus in multis S Scripturæ locis appelletur Rex Regum & Dominus Dominantium, debeatq; iis obtemperare Rex non tantum ideo quod heic in terris vi-ces ejus gerat, verum etiam quod sit homo ad imaginem Dei creatus parique jure cum omnibus erga creatorem obligatus. De lege naturali res non adeo est in proclivi; verum quatenus lex naturæ est lumen vultus divini ut dicit Reginus vates, *Impressum est nobis lumen vultus tui Domine* & velut inquit Gerhardus de Magistr. Pol. §. 217. *Lex natura est rivulus quidam ex fonte legis aeternæ quæ in Deo est, deductus, ac divina illius lucis Sapientie scilicet & justitiæ in Deo quidam radius, & paulo inferius, lex natura immota est, immutabilis & perpetua, impium itaq; est dicere aliquẽ eã esse solutum. Naturali ju-*

turali juri succedit gentium jus, quod
â naturali jure non multum discrepat,
eoq; omnes attineri, prout considera-
tur ut divinæ jussionis dictamen vimq;
habeat & conformitatem cum lege Dei
summi legislatoris statuo, quo me valide
impellunt: verba Apostoli Rom. 2: 14.
*gentes quæ legem non habent, naturaliter
ea quæ legis sunt faciunt.* De legibus vero
civilibus hoc loco sermo nobis & prima-
rio est, quas in fundamentales & non fun-
damentales distinguunt scriptores Po-
litici, fûdamentalib⁹ qui subesse volunt
sumas potestates, pauci non sunt, freti his
rationibus quia hæ leges sunt quibus
tanquã fundamento ex consensu com-
muni nititur respublica, quibus etiam
sublatis statim illa quoque evertitur &
ad minimum in aliam formam muta-
tur. Deinde dicunt hæce leges non
modo instrumenta esse regni ut ejus
administratio secundum illas sit diri-
genda, sed etiam ita immediatè ac
principaliter ipsum regnum spectare,
ut ipsum in iis consistat atq; subsistat;
Ideoq; in ipsum regnum peccare ajunt
eum

eum qui in leges ejus fundamentales involare aut committere aliquid audent, cum sint quæ Principem constituendum sibi proponant, non constitutum, & si aliquando constitutum agnoscant, non aliter agnoscunt, nisi suo dictamini obstrictum: Sed minus ut videtur recte, si potestas illius respiciatur absoluta, de qua heic ubiq; sermo est, potest enim Rex qua talis i.e. Majestatis plenariæ compos, etiam eas leges mutare, si de jure quaeritur. In se namq; collecta stat Majestas omni lege civili major & nullis limitibus circumscripta, nullo temporis spatio arctata. Id vero quod hæce leges se servaturum jurat Rex non legum vi ac potentia coactivæ, sed illius voluntati ac virtuti tribuendum, cum non teneatur iis per modum subjectionis sed conventionem quadam & pacto inito cum subditis, ad conservandam imperii dignitatem. Deinde hoc se patrocinari volunt quod in lib. 1. Cod. de leg. hæc habeantur verba: *digna vox est majestate regnantis, legibus alligatum*

alligatum se Principem profiteri. Adeo de auctoritate juris, nostra pendet auctoritas & revera majus imperio est, submittere legibus Principatum. Verum frustra fortassis, cum dictum illud nequaquam eo collimet ut Princeps legibus velit adversari, ac illa vox Digna agat de officio Principis non vero de potestate illius, de qua hic sermo est. Deinde jubent illa verba ut ad exemplum se componat non vero ad præceptum; quia vivere secundum leges non repugnat Majestati, sed subjici obligariq; vinculo illarum quam maxime. Interpidè itaq; Majestatem absolute supra omnium legum civilium vim compulsivam esse statuo, fretus non tantum naturæ illius, quæ cum superiorem non agnoscat nec potest pati aliud aliquod quod se legibus subiciat aut ad earundem obedientiam cogat, verum etiam conditioni legum, quæ scita sunt superioris potentia ut in officio contineantur ii, quibus obsequii gloria relicta est & qui suum officium facere detrectant. Movet me præterea hoc, quod si leges attineant suis ne-
C *xibus*

xibus summam potestatem necesse sit eas
esse latas aut à superiori aliquo, aut ab æ-
quali aut à subditis, at neutrum ex his;
rationes sanè inevidenti sunt, quia à su-
periori aliquo non potest habere cum
neminem superiorem præter Deum a-
gnoscat, quod jam superioribus ad nau-
seam usq; evictum est. Deinde quod
summum est, tale quid, cui æquale sit jus
ac potentia, pati nequit, quia si illi quod
summum est adjunxeris æquale, duo e-
runt summa, jam vero duo absolute sum-
ma dari non possunt, itaq; neutrum e-
rit summum, quod detestatur sanæ Ma-
jestatis ratio. Si vero inferiores ut qui-
busdam somniare placet, Principi leges
ferrent, planè idem esset quod leonibus
lepores leges tulisse olim fabulabantur.

MOMENTUM VI.

*Divisionem Majestatis in Realem & Persona-
lem examinabit huicq; simplici discursui
ultimam manum imponet.*

Vulgariter Majestas dividi solet in
Realem quæ alio nomine vocatur
regni reipublicæq; coæva ac perpetuo
inhæ-

inhærens esse dicitur, & in Personalem
seu eam quæ personæ confertur & cum
illa rursum interit realiꝫ majestati ob-
noxia atq; subjecta appellatur. Verum
quam noxia & periculosa sit illa distin-
ctio præcipue Imperantibus, ei satis con-
stabit, qui vel ex limine salutavit tem-
porum historias, apertissime namque
id edocet Anglorum regicidium, quod
non alio speciosiori fundamento, quam
fictitiæ ab ejus auctoribus Majestati re-
ali unice nitebatur, de qua plurimi do-
cti scriptores utpote *Salmasius*, in de-
fensione Regia & alii causam Caroli
Regis Magnæ Britanniæ innumeris
scriptis defenderunt. Deinde vix u-
nus reperitur qui hanc distinctionem
recte explicaverit, quâ de re egregie
loquitur Magnus ille Theologus Joh.
Gerhardus in loco de Magistratu po-
litico §. 123. *Cavendum ne hac distincti-
one abutantur seditiosi Regicide, qui asti-
mant Reges & Principes impune violari pos-
se absq; Majestatis violatione.* Vacillat enim
ut verbis Clar. Bæcleri utar, hujus di-
stinctionis explicatio, imprimis in hoc,
quod

quod ordo aliquis semper debet dari in
respectu ad aliquod primum & sum-
mum quod solum debet esse ac unicum,
jam vero positis hisce ambabus, duo e-
runt summa à quo abhorret natura;
nec potest illa diversitas demonstrari
in republ. aliqua Democratica, ibi e-
nim Majestatis subjectum idem esse
omnes necessum habemus fateri. De-
inde si Majestas realis confisteret ut di-
cunt in legibus imperii fundamentali-
bus, certo certius evaderet eam, mu-
tatâ reip. illius formâ corruere. Cæ-
tera commenta quæ sibi fingunt hujus
distinctionis Patroni, jure meritoque
transgredior firmiter statuens, distin-
ctionem illam non planè rejiciendam
esse, modo accurate considerentur ac
rescindantur periculosa quæ inde oriri
solent consecutaria, utpote: in regno
pleno & absoluto manere semper Ma-
jestatem populi & ab eo Reges si deli-
querint aliquid, è solio suo dejici ac re-
moveri posse, nec non omnem pote-
statem regiam non solum sub ortum
suum sed per totum regni tempus pen-
dere

pendere à populo, & id genus alia, hoc-
que pro vero habeatur quod quam pri-
mum potestas confertur in personam
Regis absoluti & super omnia consti-
tuti, desinat majestas realis ac evane-
scat, & cum in regno propriè sic dicto,
sive sit Electivum, sive Successivum,
moritur Rex, majestatem realem
ad imperium redire, ejusque arbi-
trio in aliam personam transferri
posse extra omnem controversiam
est: & sicut realis illa majestas in
personalem est absorpta nec revivi-
scit nisi casu prædicto, ita manente re-
ali Majestate, nulla datur vera perso-
nalis sed fiduciaria, sed precaria & ima-
go tantum ejus respectu administratio-
nis & curationis, ex titulis enim non
debet æstimari aliqua potestas. Hæc
itaquæ iam sunt quæ pro ingenii tenuitate
de hac materia omnium consensu au-
gustissima alata sufficiant, & quamvis in-
genue necessum habeo fateri, multa ad-
huc restare quæ circa eam ulteriorem
discussionem mereri videntur, qualia
sunt: Majestatis jura quæ in Ecclesia-
stica

Itica & secularia dividere solent Poli-
tici scriptores, ego tamen brevitas
temporisq; ratione habitâ hisce omni-
bus supersedeo, angustioraq; ingenii
vela jam jam contraho, omnes corda-
tos hac in re licet eruditio & scientia
defecèrint, conatum tamen & navatam
operam candide adspecturos meamq;
simplicitatem ac præcipientiã in me-
liorem partem interpretaturos
certo confidens.

SOLI DEO GLORIA.

